

Holló Sárka: A FEHÉR RÓZSA

– Tündérmese –

Messze, messze, nagyon messze, a tenger fenekén van egy gyönyörű tündérpalota. Az a palota egy nagy kert közepén van. Csillog, ragyog ott lenn minden. Tele van a kert aranyos, ezüstös levelű fával. Az utakon arany homok, ezüst kavics mindenütt. Kicsi aranyos, ezüstös halacsókák úszkálnak ide-oda. És telides-teli van a kert fehér liliomvirággal. Mindenütt fehér liliom.

A kis tündérek kicsi üvegcsónakokban eveznek. Fehér a ruhácskájuk, mint a frissen hullott hó, és liliomkoszorút tűznek a fejükre.

Az arcuk is hófehér, nem éri őket a meleg napsugár.

Annyi szoba van a tündérpalotában, ahány csillag van az égen. Ezekben a szobákban laknak a kis fehér tündérek. A palota közepén lakik a tündérkirályné az ő kis leányával. A tündérkirályné lánya a legszebb köztük. A kis tündérek nagyon szeretik őt. Mindig kedvét keresik. Nagyon, nagyon szeretik.

Meg is érdelem, hogy mindenki szeresse, mert nagyon jó és kedves. Egyszer mégis nagy bajba keveredett szegényke, mert elment hazulról. Meg akarta tudni, mi van a víz felett.

Úgy történt a dolog, hogy egy este nem tudott elaludni, mert ott ült kis fehér ágyacskája szélén egy kis aranyhalacska és így suttogott neki:

– Jöjj velem a nagy szigetre, ott egészen más világ van. Az égen van a hold, a szép halovány hold, még te azt nem láttad. A virágok is szebbek, mint idelent. Mindegyiknek más a színe és illatosak. Óh! milyen illatosak! A tündérek leszállnak a magas hegyekről a szigetre. Színes lámpákkal kivilágítják a szigetet. Aztán megszólal a legszebb muzsika és a hegyi tündérek énekelnek, táncolnak a tarka-barka lámpák alatt hajnalhasadásig. Hát mikor elmúlik az éjjel! eltűnik a hold és virradni kezd. Óh! ha azt látnád! Az ám a szép! A nap lassan, lassan kibújik a hegyek mögül. Sugarai be-aranyozzák az egész szigetet. Harmatcseppek csillognak a fákon, fűvön, virágokon. A kis énekesmadarak kibújnak puha fészükéből és gyönyörűen énekelnek. Kis színes lepkékkel, apró bogárkakkal, zümmögő méhecskével telik meg a levegő. Akkor szépek ott fent a kis tündérek. Nem olyan hidegek, nem olyan sápadtak, mint ti itt a víz alatt. Nem ám! A meleg napsugár kipirosítja az arcukat és ők futkosnak, búvócskázhatnak, kacagnak, mulatnak a meleg napfényben. Ott szép csak az élet! Jöjj velem a víz színére, elviszlek a szigetre mulatni!

Így suttogott a kis aranyhalacska.

– Óh, de jó lesz melegedni, kipirulni a napsugárban!

Ott hagyta puha ágyacskáját és ment, ment az aranyhalacskával.

Ahogy kiértek a palotából, már ott várta őket a kapu előtt egy kis üvegcsónak. Beültek és a kis csónak felszállt a víz színére.

A kis tündér kilépett a partra. De a kis aranyhal nem ment vele, hanem visszavevett a víz alá és ő egyedül maradt a szigeten.

Olyan idegen volt minden. A zizegő lombok, a suttogó nádas, a magas ég, a sok ragyogó csillag.

Majdhogy el nem szédült a friss levegőtől, Egyszerre valami édes, szép muzsikaszót hall. Megáll – hallgatózik, azután megindul a muzsikaszó irányába. Megy, mendegél a puha pázsiton, míg végre odaér a sziget közepére.

Óh! de szép volt, amit ott látott. Színes lámpák alatt, illatos virágok közt táncoltak, daloltak a hegyek kis tündérei. Milyen szépek voltak! Az arcuk piros, mint a kinyílt rózsza, csupa színes virágból a ruhácskájuk és a hajuk is teletűzdelve színes virággal.

A királynéjuk is velük volt. Gyémántkorona ragyogott a fején.

Sokáig, sokáig nézte őket a tenger kis tündére meghúzódva egy bokor mellett, egyszerre csak észrevette őt a tündérkirálynő.

Egyet intett a kezével és mind abbahagyták a táncot. Azután odament, kézen fogta és így szólt hozzá:

– Isten hozott mihozzánk! Régen vártunk már téged, kedves kis tündér testvérkénk.

Ő meg kacagott, énekelt, táncolt velük hajnalhasadtáig.

Hanem a tenger kis tündére nem láthatta meg, amire úgy vágyott: a felkelő napot, az ébredő dalos madárkákat, a döngicsélő méhecskéket, a zümmögő bogárkákat, a színes pillangókat. Nem sütkérezhetett a meleg napsugárban, mert mikor a nap kibújt a hegyek mögül, elszédült és leesett a puha pázsitra.

Még haloványabb volt, mint mikor felkerült a tengeri palotából.

Jaj, de megijedtek a kis hegyi tündérek. Elrepültek a magas hegyekre és ő ott maradt egyedül a szigeten.

Megmondjam-e, mi történt a tenger kis tündérével?

Hát hogy, hogy nem, egy gyönyörű nagy fehér rózsza lett belőle ott a sziget közepén...

Ezalatt elmúlt az éj lent a tenger alatt is, és nagy szomorúságra ébredtek a kis tündérek. Elveszett a tündérkirályné lánya.

Keresték mindenütt, nem találták meg sehol sem. Bejárták a kis üvegcsónakon az egész víz alját. Sehol sem találták.

Akkor bizonyosan felkerült a szárazföldre és az baj, nagy baj, ha ott érte a felkelő nap sugára, mert a vizek tündéreinek nem szabad a felkelő napot a szárazföldön bevárni. Ők nem bírják ki a nap sugarát. Az megöli őket.

Eltelt aztán az egész nap nagy siránkozás közepette s mikor újra beesteledett, beült a tündérkirályné és a kis tündérek is mind a kis üvegcsónakokba, és szállt-szállt fel a sok kis csónak a sok kis tündérral a tenger színére.

Nemsokára felértek a partra és kiszálltak a szigeten. Éppen akkor szállt fel a hold az égen.

A kis liliomkoszorús tündérek bejárták a szigetet és bizony nem vidultak fel a szegények. Ott sem találták meg, akit olyan nagyon kerestek, akit olyan nagyon szerettek.

Mit volt mit tenniük, már vissza akartak menni, egyszerre csak meglátja a tündérkirályné azt a szép nagy fehér rózsát.

– Nézzétek, kedves, hű kis tündérkéim – mondja szegényke nagy búsan –, milyen különös, szép virág nyílik itt. Nincs ilyen több az egész szigeten.

És aztán csak néztek egymásra szótlanul és nem tudtak elmozdulni attól a virágtól.

Talán megérezte az ő jó kis szívük, hogyan termett az a fehér rózsza.

Mondjam tovább?

Kivették a szép fehér rózsát a földből gyökerestől, és hazavitték magukkal. Otthon beültették egy szép arany virágtartóba és a tündérmkirályné hálószobájában az ablakba tették.

Már régen elmúlt éjfél, mikor lefeküdtek.

Másnap nagyon korán ébredt fel a tündérmkirályné.

Első tekintete a szép fehér rózsára esett. Odamegy a virághoz, nézi-nézi nagy bán és sír-rí keservesen az ő elveszett is kis leánya után.

Ahogy ott sírdogál, egy könnycseppje a szép nagy rózsza közepére hull.

Egyszerre csak megmozdul a rózsza és... kiugrik belőle a tündérmkirályné elveszett kislánya.

No, volt ott öröm. Ölelték, csókolták egymást. Óh! de örültek, de nagyon örültek!

Egy pillanat alatt elterjedt a híre, hogy megvan a tündérmkirályné lánya.

Le sem tudom írni a kis tündérek örömét. Hogy is ne! Hiszen nagyon szerették őt mindnyájan.

Elmúlt hát a baj szerencsésen. De nem is kíváncszott fel többet a kis tündérlányka a napsugárra. Megfogadta, hogy nem hallgat máskor senki csábító szavára.

Azóta boldogan él a tenger alján kis tündértársaival a szép fehér liliomvirágos tündérmpalotában.

(1901)